Ч. 152 (11.493). Львів, четвер 11. липня 1929. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Самооборона села.

Львів, 10. липня 1929.

Економічне положення нашого села є жалюгідне. Не лише у порівнанні з передвоєнним, але навіть у порівнанні зі станом зперед кілька літ. Всі доплинові джерела готівки висохли, варстат праці скорчився, ціни сільських продуктів упали, міських (промислових) пішли вгору, а позатим й публичні данини зросли. Сільське населення, після вирівнання депопуляції, бистро росте, виказуючи все більший надмір робочих рук, усе більше голодних ротів, а відпливу до міст, а тим більше за кордон, немає.

Перед війною ціла фаланга рільних робітників відпливала на сезонові роботи до Німеччини, що-річно засилюючи край якими 200 міл. зол. марок, побільшуючи тим способом сільські варстати праці, або інтенсифікуючи сільське господарство. Заснований перед війною „Сільський Господар" при допомозі державних субвенцій переводив піднещення господарської культури. Зростав краєвий промисел, відтяжуючи все більше село з надміру робочих рук. Перед війною відкриті були границі на всі сторони світу. Наші селяни йшли на заробітки не лише до Німеччини й Румунії (до лісових робіт), але й до Злучених Держав. Кредит перед війною в добі твердої валюти був розмірно легкий, а найважніше — він був майже все довгоречинцевий, отже успішно-інвестиційний. Великий селянський страйк у 1902 р., не вважаючи на недостачу професійної організації рільних робітників у пізніших літах, спричинив деяке покращання долі рільних робітників, малоземельних і безземельних селян. Вистане згадати, що на цілій території Галичини жнива відроблювано за 9-ий сніп, замісць передстрайкового 12-го або 13-го снопа. Зрештою, становище рільного робітника на панських ланах у деякій мірі реґулювала сезонова еміграція.

Тепер наше село задихається. Підтяте двома валютовими змінами Вл. Грабського (короновою і марковою), фактично безвідплатними реквізиціями з рр. 1919—1920, маєтковою данниною, збільшенням і уріжнородненням податків, примушене майже самочинно до відбудови понад 1 міліона будинків, знищених війною, воно ледве дихає. До злиденних умовин життя нашого села у великій мірі причинилася індустріялізація польської національної території Вл. Грабським та припинення сезонової еміграції, вірніше обмеження її до польської національної области, головно заробіткової еміграції до Німеччини. Одночасно наступило нечуване подорожіння кредиту, опертого на подвійній валюті (золотовій і доляровій), і то кредиту тільки короткоречинцевого, векслевого, непідхожого для дрібного сільського господарства.

Бідує наше село, примушене жити й розвиватися виключно злиденними власними засобами без нічиєї сторонньої допомоги. Борониться всіми можливими способами при допомозі кооперації, інтенсифікації свого невеличкого господарства, піднесення господарської культури, повільним збільшуванням варстатів праці. Ясно, що це тільки півзасоби, бо населення зростає в досить скорому темпі, а варстати праці підпадають все новим мініятурним поділам. Ситуацію погіршує ще занепад промислу (ступнева ліквідація нафтового промислу) і неспроможність міст приссати більшу скількість робочих рук села. Не диво, що село ледве животіє, що щорічно переслідує його примара голоду правильно в часі переднівку, а часто також з причини недороду та елементарних нещасть.

В післявоєнній добі дуже погіршилася ситуація рільних робітників і поміщицької служби. Вже в часі війни поміщики підняли голову у звязку з апровізаційною скрутою в державі. З хвилею закріплення польської влади вони, як носії польської культури на сході, були все-таки упривілеєні. Держава допомагала їм у відбудові господарств. Одночасно вони використали скрутні життєві умовини знищеного післявоєнного села. Малоземельний і безземельний селянин був зданий на ласку поміщика, мусів працювати за яку-небудь плату, щоби що-небудь заробити на свій злиденний прожиток. Негайно після війни понизилася плата на панських ланах, підчас жнив накинено заробітним женцям 18—21 сніп замісць передвоєнного 9-го. І той стан утримався до нинішнього дня. Хіба дивно, що визискувана сільська біднота, приходячи до соціяльної свідомости, розпочала боротьбу за покращання своєї долі, просто за своє істнування при допомозі єдиного засобу економічної боротьби, при допомозі страйку?

Страйк у Батятичах і Гребенному, криваві події в обох тих місцевостях і звязані з ними судові процеси, находять все ширший відгомін у краю. Зрештою, до страйку пхає сама чорна дійсність. Заробітна плата в дворах є дуже ріжна — від 80 сот. до 1.80 зол. (в зимі менше!), себто яких 30—60 передвоєнних сотиків, і то на власних харчах, кошення сіножатей за 6-10 копицю, а жнива пересічно за 18-ий сніп. При тому робочий день є означений звичайно тільки сходом і заходом сонця.

Цей нечуваний визиск рільного робітника переходить всякі межі приличности і людяности. Під теперішню пору страйкує в Галичині й на Холмщині кількадесять сіл в десятя повітах. Найширше розвинувся рільний страйк в Равщині і Жовківщині, а в останньому часі в Стрийщині (Лисятичі, Пукеничі, Кавське, Угерське, Добрівляни, Вівня й Добряни), в Бобреччині (Бориничі, Чорний Острів, Юшківці, Городище, Борусів, Брвниці Загірні, Вибранівка, Девятники, Брездівці), в Брідщині (Мідне, Болдури, Руда) та в Рудеччині (Комарнянщині), де вибух страйк у фільварку Острів (страйкують села Адріянів, Лівчиці й Підзвіринець). В деяких місцевостях страйк уже покінчений з деякою користю для рільних робітників, у деяких іще триває, а в інших тільки розгортається. Немає найменшого сумніву, що в найближчих днях із початком жнив треба сподіватися поширення хліборобського страйку, бо відносини на ланах і в панських економіях самі пруть до страйку.

Польська преса, т. зв. народова й бульварна, як звичайно відмовляє страйкові економічного характеру, а підкладає під нього характер „політичний і переворотовий". Мотивів страйку не добачує в страшних економічних відносинах і нечуваному визиску, тільки в „злочинній агітації".

Дотеперішній хід страйку доказує, що він спонтанічний, але неорганізований і як слід непідготований. Часто трапляються страйколоми не лише з чужих сіл і повітів, але навіть із сіл, обнятих страйком. Страйкуючі не все є освідомлені. Непомітно більшого зацікавлення страйковим рухом серед українського громадянства і немає відповідної освідомлюючої літератури. Колиб так далі пішло, то страйк міг би приняти однобокий характер і не принести сподіваних користей. А цеж самооборонний рух села, не штучний, а викликаний крайнім визиском, який мусить найти голосний відгомін і дбайливу увагу у наших компетентних чинників.

Проблєма мира.

Льойд Джордж про англійську закордонну політику.

У „Нае Фрае Прессе" Льойд Джордж умістив велику статтю під заголовком „Вигляди на роззброєння", в якій дуже оптимістично висловлюється про цю справу й доводить, що істнують усі дані довести до сталого порозуміння між Англією та Злученими Державами в справі морських роззброєнь. „Одначе треба здавати собі справу, — пише він, — що морські роззброєння в жадному випадку не є кінцем, а лише добрим початком. Ми знаємо, що всі великі війни останнього століття були викликані велитенськими европейськими зброєннями на суші. І якщо тепер ці зброєння не будуть в значній мірі зменшені, то вони доведуть світ до нової, ще гіршої катастрофи".

В дальших частинах своєї статті Льойд Джордж обговорює справу англійсько-радянського замирення й справу звільнення Надренії.

В справі Надренії він висловлює з усею рішучістю думку, що вона мусить бути негайно звільнена, і що англійський уряд мусить зробити відповідний натиск на Францію. На його думку цей натиск мусить дати добрі наслідки, якщо Мекдональд викаже „трохи моральної сміливости й перейме невеликий особистий риск — стати на якийсь час предметом нападів французької націоналістичної преси в Парижі. Одначе, що значить така мала небезпека в такій великій справі — замирення Европи й цілого світа?"

Дуже цікаві міркування Льойда Джорджа про потребу англійсько-радянського замирення. Він пише: „Одначе мілітарні держави Европи, як великі, так і малі, не зменшать своїх велитенських армій та не менших запасів воєнного матеріялу, як довго вони зможуть виставляти які-будь арґументи для задержання цих зброєнь. Польща й Румунія, а також інші держави минулими роками покликалися на небезпеку, яка їм нібито загрожує збоку „червоної армії" Радянського Союзу. Чисельна сила цеї армії дуже велика, одначе майже всі годяться, що її боєва здатність дуже мала, що вона властиво не є нічим більшим, як корпусом жандармерії і не надається до зовнішньої війни.

„Пропозиція Москви приняти пакт Келльоґа в окремий протокол з граничними державами, з включенням також Румунії, повинна би була визволити ці держави від надмірного страху. Підготовча комісія в Женеві зовсім по дурному відкинула пропозицію Радянського Союзу, що він готовий наполовину зменшити свою воєнну силу, якщо це зроблять також інші держави, при чому менші держави мали би задержати пропорціонально більші армії.

„Одначе ці граничні держави використали як останній арґумент для оборони своїх непомірно великих військ напруження, яке повстало два роки тому наслідком зірвання дипломатичних зносин між Англією та Радянським Союзом, та можливість збройного конфлікту. Вже з огляду на це замирення між Радянським Союзом та Англією є конечною умовою европейського замирення, не говорячи вже про господарські та торговельні сторони цеї справи. Я не маю сумніву, що ще перед кінцем цього року будуть відновлені зносини між Англією та Радянським Союзом".

Гарріман.

Справа монополю на електрифікацію.

Не так давно (у передовій статті з 2. червня, ч. 121., п. н. „Гарріман у Польщі") писали ми про „інвазію" американського мультимілюнера Гаррімана на Польщу, при чому наприкінці згадували про оферту Гаррімана, зголошену польському урядові на електрифікацію одної пятої частини цілої польської держави. Гарріман, який є уже нині власником найбільшого в Польщі концерну цинкових гут (вони фіґурують далі під старою фірмою „Ґіше"), є власником портфелю акцій найбільших у Польщі гут заліза („Королівської" і „Лаура") і є акціонером Польського Торговельного Банку у Варшаві. Після заключення з польським урядом умови в справі електрифікації згідно зі згаданою своєю офертою — став би одним із наймогутніших потентатів у Польщі, з фактичними можливостями реґулятора польського промислу на величезній частині польської держави. Вправді дотеперішні операції Гаррімана є ведені поза українською етнографічною територією, і тому безпосередньо нас не торкаються, а проте ця остання замірена його операція — „електрифікаційна" — зачіпає уже в будучому нас.

справу будови великої електричної водної стації на Сяні і евентуальної будови великої електрични вої централі в бориславському басейні, для ви користання земних газів. Тому справді не лише „огірковий сезон“ каже нам цією справою ціка витися і тримати ш. читачів в її курсі.

Пригадаємо, що електрифікаційна концесія, про яку заходиться Гарріман, має на увазі ви ключну доставу електричної енергії на просторі цілого краківського й келецького воєвідства, 8-ми повітів воєвідства варшавського, 7-ми пові тів лодзького й 11-ти повітів львівського (лівий беріг Сяну). Уряд оголосив був 14-го мин. місяця у „Моніторі“ термін для зголошування застере жень тими льокальними підприємствами, які вважали би, що їх інтереси можуть бути наражені на шкоду збоку гарріманівського електрифікацій чого монополю. Означений термін для цих засте режень — в ріжних місцевостях ріжний, — він минає найпізніше 14-го серпня, але напр. у Вар шаві він кінчиться 18. ц. м. Чим ближче до тієї дати, тим більше про цю справу пишеться у поль ській пресі, при чому виявляються усякі подро биці, що торкаються самої оферти, становища у ряду та становища польських громадських кол.

Найважніші подробиці проєкту Гаррімана такі: протягом 5-ти перших літ він має вибудува ти на Дунайці водну електрівню силою 40.000 HP, топлову електрівню у краківському й дом бровському промисловому басейні, сполучити сіткою обі ці електрівні з собою і з промисловими лодзькими і радомськими округами, та збудува ти розподільну сітку на міста й містечка повище 5.000 мешканців на згаданій вище території. Про тягом дальших 5-ти літ Гарріман має поширити істнуючу водну електрівню або вибудувати по бічні, разом до сили 90.000 HP., розширити сітку високого напруження до 75 км. та заінсталювати розподільні сітки по містечках від 3.000 до 5.000 мешканців. Щодо дальших 50 літ, то Гарріман о бовязується перевести „дальше використання водних сил у міру збільшення запотребування на електричну енергію“. Щодо грошевих інвести цій, то Гарріман зобовязується в перших 5-ти роках інвестувати 15 міліонів долярів, в дальших 5-ти роках 10 міл. дол., в пізніших — по 1 і пів міл. дол. річно, так щоби протягом концесійного терміну 60 літ вкласти в той інтерес 100 міліонів долярів.

Становище уряду до цієї оферти було зпочат ку не ясне, бо оголошення факту зголошення о ферти у „Моніторі“ свідчило лише про поважне відношення до неї, однак ще не передрішувало будучої умови. Тимчасом показується, що уря дові чинники вже рішилися концесію на монополь електрифікації одної пятої Польщі Гаррімановi дати, і що в звязку з цим рішенням спротиви ін тересованих будуть лише формально розглянені, без впливу на саму справу.

І ось піднявся крик. Цікаво, що йде він з двох сторін — і від соціялістичного „Роботніка“, з природи річи ворожо настороженого проти вся кої приватної капіталізації промислу, і від ен децької „Ґазети Варшавської“, яка, здається, у даному випадку не стільки боронить інтересів дрібних краєвих промисловців (власників льо кальних електричних стацій та взагалі власників усяких підприємств, інтересованих у низьких ці нах електричної течії) скільки — хоче викори стати цю історію для політичної кампанії проти міністра публичних робіт Морачевського.

„Роботнік“ хоче передовсім знати, чи уряд дістане ґарантії щодо висоти цін електр. течії з гарріманівських стацій, щодо правильного поста чання течії туди, де її треба буде, щодо безпере рвности в обслуговуванні зазначеного в концесії простору (напр. на випадок війни), щодо своєчас ної модернізації електрівні в будучому і т. д. Найбільші застереження викликує цінник ма ксимальних цін, уложений зразу на 60 літ, підчас яких можуть зайти поважні зміни в господарській структурі Польщі та в вартости золотого. Даль ше — атаки опозиціоністів ідуть проти невеликої, на їх думку, суми капіталу, яку Гарріман обовя зується вложити в електрифікаційне підприєм ство. „Роботнік“ звертає увагу, що копіта, вило жені Гарріманом протягом 10-ти літ, будуть мен ші, ніж половина бюджетових переступлень поль ського уряду протягом одного минулого року! Дальше звертається увагу на величезні користи, які за таку розмірно невисоку ціну дістане Гаррі ман, який м. і. інвестуватиме обіцяні гроші — до власної кишені, купуючи нпр. усі мідяні вироби, необхідні для такого величезного підприємства (головнож електр. проводи) у власних замор ських підприємствах міди!

Окремі атаки бють безпосередно по особі мін. Морачевського, який мовляв, реалізацію такої величезної трансакції переводить у часі, коли є зачинений сойм. При цій нагоді пригадують Мо рачевському його власні статті з перед 3-ох літ, у яких він на сторінках „Роботніка“ якнайгострі ше виступав проти уділювання податкових приві леїв Гаррімановi у звязку з переходом в його ру ки цинкових гут на Гор. Шлеську. „Гарріманом — пише „Роботнік“ — не перестанемо займатися до того часу, поки не вийдуть на денне світло всі закулісові махінації його оборонців і ворогів“. А „Ґаз. Варш.“ грозить урядові „протестом цілого громадянства“ та покликується на конституцію і інтерес держави, який нікому, мовляв, не до зволяє передавати „за миску сочевиці“ права го сподарського диктатора на величезному про сторі держави на час трьох поколінь.

Тон, у якому ведеться дискусія на тему гар ріманівської концесії, каже сподіватися можли вости ще ріжних несподіванок. Ця справа вири не теж без сумніву у соймі на осінній сесії.

Український Національний Музей-Архів у Празі.

(1923—1929.)

Серед бур і негод, серед одноманітного бу денного життя, серед тяжкого життя на еміґра ції, ми не можемо й не сміємо забувати про па мятки з недавньої великої революції українсько го народу, як не сміємо забувати про самі події.

Живі свідки — учасники й очевидці визволь ної боротьби один за одним сходять із життєвої арени і тому лише памятки, лише одні памятки перекажуть про те, що діялося. Багато цінних українських памяток і на рідній землі і на еміґра ції вже загинуло безслідно, багато опинилося в руках чужинців. Спроби рятування наших памя ток в ті бурхливі 1917—1920 рр. мали епізодич ний характер. Щойно в 1923 р. у Празі вдалося орґанізувати цю справу на більше тривких підва линах, коли б. Український Громадський Комітет в ЧСР, утворюючи тут українські високі школи, заснував і Український Національний Музей-Ар хів. При ліквідації У. Г. К., Музей-Архів перей шов під опікування Українського Інституту Гро мадознавства, при якому перебуває й до цього часу. (Директором цього Інституту є тепер проф. Л. Білецький).

Від 1923 до 1927 р. Музей-Архів спеціяльних коштів на купно матеріялів не мав і збирав лише те, що передавалося в дар. В цей час у Празі ши роко провадив акцію купна матеріялів „Русский Заграничный Архив“, що мав на цю ціль відпо відні кошти і мав свої філії в ріжних державах. Цей архів поскуповував багато й українських ма теріялів, напр.: звіти з Української Центральної Ради, частину протоколів Директорії і т. п., а та кож матеріяли, що освітлюють українські ви звольні змагання за старі часи, напр. протоколи б. російських жандармських управлінь то-що.

МИКОЛА ПАНЬЧУК. 3)

З Косова до Підлютого.

(Продовження.)

Сідаємо в затишньому місці й варимо чай. Між тим на верх виходять ґрупи інших прогуль ковців цеї і тої сторони: наперед два чехи, згодом два поляки, опісля кілька жидівських студентів з Ясіня, вкінці наші знакомі з захисту. Позна йомлюємося ближче з двома чехами. Запрошуємо їх попробувати нашої смачної коломийської со лонини, але не видержуємо конкуренції, бо чехи вгощують нас своєю паприкованою, куди смачні щою. Пишемо карточку до Ярослава Івановича у Львові й передаємо чехам, щоб у себе передали на почту.

В 12. годині прощаємо Говерлю й повертаємо на Зарослак. На полонині під Говерлею вступа ємо до колиби на маслянку. Частуємо всіх, що були в колибі, папіросами, дякуємо і хочемо від ходити, але господар жадає 1 зол. за маслянку. Привикши до безкорисної гостинности на Костри чу й Марішеській, ми зразу чимало збентежені й розчаровані, опісля починаємо розуміти, що тут інші звичаї. Платимо, а по дорозі нарікаємо на несовісність та занепад гостинности.

В год. 13 і пів прибуваємо до захисту на За росляку. Забираємо оставлені рано наплечники й спішимо дальше, щоби захопити в Арджелюжі гірську залізничку, що звідтіль мала відходити о 15. годині до Ворохти. Хоча ця залізничка від ходить звичайно багато по 15 год., то саме того дня вона відійшла вже на годину раньше і ми її не захопили. Залізнича служба порадила нам іти 3 км. дальше, де на вози мали „ладувати“ дерево. І справді, пройшовши 3 кільометри, знаходимо чотири вози з ялицями, готові до відїзду. Три кі льометри мають ці вози їхати відси в долину без машини і тому моторовий боїться приняти нас. Тоді Осип Іванович добуває свою „полеву фляш ку“ тай частує її змістом пана моторового. Мото ровий випив чарку, покректав і за кілька хви лин їдемо вигідною моторівкою. На четвертому кільометрі пересідаємо на другу моторівку й не дожидаючи поїзду мчимо дальше. В 17. год. при їзджаємо до Ворохти. Нашому моторовому даємо на прощання ще чарку нектару з полевої фляш ки Осипа Івановича й 3 золоті, а після того йде мо шукати кватири. Заходимо передовсім до „У чительської Оселі“. Тут за 1 зол. пропонують нам ліжко й сінник на стриху. Приймаємо цю пропо зицію з подякою і вдоволенням. В Оселі саме пора підвечірку і нас запрошують до їдальні. Мої това риші користають з запрошення, а я спішу на поч ту, де ждали мене листи від моїх. Вернувши до Оселі, не застав я там товаришів. Вони купували в недалекій „покуративі“ харчі на дальшу доро гу. Купив я там тарілку й фляконик. Чого не було в „покуративі“, те докупили ми деінде. Осип Іва нович не забув купити чверть літри ратафії. До повнивши нею нашу полеву флашку, ми одержа ли „мікстум композітум“, неозначеного ближче смаку й запаху.

Поки ми полагоджували орудки, в „Оселі“ почалася в 20. годині вечеря. На вечері в „Оселі“ можна не тільки наситити свій шлунок смачними стравами, але й накормити душу веселою розмо вою й українськими піснями. Цю душеву пожи ву одержуєте „даром“ від цілого товариства, а найбільше від балакучого жіноцтва. Правда, на вечеру прийшлося нам півтора години довше ждати, бо в їдальні — не було де сідати. Але ми терпеливо переждали на дворі, вкорочуючи собі час рахуванням зір.

По вечері ми хотіли ще пройтися; але нам звернули увагу, що двері Оселі отворені тільки до год. 23. З огляду на те йдемо на стрих і лягаємо спати. Не скоро засипляємо: мене переслідує переломаний по середині сінник, а О. Ів. ріжні явища й події, про які мене шепотом повідомляє.

На другий день, в четвер 9. серпня, вирушаємо у дальшу путь. З Ворохти через гору Середнє ку дістаємося до села Яблониці. Тут стрічаємо два весілля: одно богацьке з музиками, друге бі дніше без музик. З Яблониці гарним гостинцем прибуваємо до „Болотця“, звідки провадить вигід на серпентина на Хомяк. Над річкою Прутцем спочиваємо й варимо чай. В 14. годині починаємо виходити на Хомяк. По дорозі стрічаємо часто прогульковців, що вже вертають з верхів, між ними велику українську прогульку на Синяк під проводом відом. туриста п. Онуферка зі Ста ниславова. Прогульковці вертали мішаними па рами, що як здається, більше були захоплені са мі собою, як Синяком. Лише шановний провідник мовчки й поважно йшов позаду, як добрий пастир за своїм стадом.

В 17. год. прибули ми під шпиль Хомяка. З огляду на пізню пору рішили ми закватируватися передовсім до якоїсь колиби. Малий пастух показав нам плай. Переходимо попри здорове „чуркало“ з незвичайно студеною водою й вихо димо на хребет полонини, звідки вдолі видно ко либу. Туди перший заходить Степан Степанович. В колибі замісць ґазди порядкує ґаздиня з Ямної. З нею в димі й бруді животіє двоє діток: дівчинка й хлопчик. Ґаздиня приймає нас до колиби. Нашої мрії про нічліг при ватрі в колибі й у своїх марев

З половини 1927 р. Музей-Архів роздобув невеличкі кошти на купівлю матеріялів і став дещо прикоповувати.

За шість років істнування Музею-Архіву в Празі зібрано дуже багато цінних матеріялів, але в порівнанні з тим, що можна булоб зібрати, або в порівнанні з тим, що вже загинуло й гине ще до сьогодня — збірки невеликі. Більшість зібраних матеріялів має фрагментний характер, та й не диво, бо доводилося збирати від сотень людей, збиралося так — у кого що знайшлося. Але є й повні збірки, напр. архів одної української дипльоматичної місії, який до деякої міри освітлює зовнішню політику України 1919—1920 рр.

Музей-Архів має три відділи: відділ **документів**, відділ **музейний** та відділ **преси** й бібліотеку.

У відділі документів зібрано матеріялів **за часи до 1905 р.** не багато; між ними звертає увагу на себе лист (оригінал) чернигівського полковника Павла Полуботка від 9-.о грудня 1718 р. до „Знатного Війська Запорожського Товариша Сидора Лизогуба". З **1905 до 1914 р.** зібрано матеріялів дещо більше. Є тут матеріяли до історії Революційної Української Партії, Української Соціял-Демократичної Робітничої Партії, Української Соціял-Демократичної Спілки, Соціял-Демократичної Робітничої Партії Росії, Української Партії Соціялістів-Революціонерів (з 1911 р.), Української Соціялістичної Партії в Америці. Матеріяли з українського культурно-освітнього руху, зокрема дещо з архіву М. К. Садовського. З **1914—1917 рр.**, себ-то за час світової війни, — матеріялів небагато. Є тут відозви Т-ва Січових Стрільців у Львові, відозви „Карпато-Рускаго Освободительнаго Комитета", й ін. З **1917 р. за період Центральної Ради** — відозви й універсали Центральної Ради, матеріяли про виступ полку ім. гетм. Полуботка в Києві, історії деяких українських військових частин, листування українських міністерств то-що. З **1918 р. — Гетьманат і відродження Галичини:** Накази Військової Офіції Української Держави, накази Армії, протоколи економічного договору Української Держави з Німеччиною та Австро-Угорщиною, листування міністерств, дипльоматичні паспорти, накази Добровольчого Командування, то-що, як також і матеріяли до відродження Галичини з кінця 1918 р. і за 1919 р. Період Директорії представлений в Музеї-Архіві значно повніше від попередніх. Є тут дуже цінний матеріял про повстання проти гетьмана, напр. „Розмова по прямому дротові Головного Отамана Петлюри з Отаманом Болбачаном", заклики, відозви, проклямації, пляни боїв, денники боєвих подій, накази, закони, обіжники, постанови, протоколи, леґітимації, телеграми, листування органів влади, архівні матеріяли дипльоматичних місій і ін. Також дуже цінні матеріяли **Української Галицької Армії. За часи угоди уряду С. Петлюри з Польщею** зібрано багато цінного матеріялу: закони, постанови, обіжники, накази, відозви, заклики, проклямації, леґітимації, листування міністерств, матеріяли з історії української еміґрації, головним чином в ЧСР, Польщі, Франції й Америці. Також зібрано дещо з матеріялів про політичний, культурно-освітний, економічний, професійний і релігійний рух на українських землях, головним чином на західних землях України, починаючи від 1920 р. Цілком окрему групу складають **мемуари**, яку можна поділити на три частини: перша — мемуари, що охоплюють часи дореволюційні, друга — що охоплюють часи дореволюційні й революційні вкупі і третя — лише часи революційні від 1917 р., остання частина представлена в Музеї-Архіві найбільше численно.

У відділі музейному за дуже давні часи — пам'яток небагато. З тих, що є, більше заслуговують на увагу старовинні мапи України та сусідніх з нею земель 17-го до 18-го ст., оригінали (найстаріша з 1663 р.), кілька образів, гравюр, монет, то-що. Найбільше памяток з революційної доби, а саме: прапори, уніформи й відзнаки українського війська, гроші, марки, фотографії, образи, різьби, печатки, ріжні національні значки, ріжні вироби з національними емблемами, мапи й інше. Із збірок мап звертає на себе увагу мапа-додаток до законопроекту Центральної Ради про адміністративний поділ України на землі. Цінною є збірка, графічно виконаних М. Бутовичем, картин в кількости семидесяти шости — „Українське військо" — уніформи й відзнаки ріжних військових частин за 1917—1920 рр. Їх автор працює далі над викінченням цілої збірки.

Відділ преси за час свого істнування скупчив поважну скількість збірок преси, зібрав бібліотеку та приступив до складання картотеки визвольної боротьби. На перше жовтня 1928 р. відділ налічував: газет 874 збірки, журналів 220 збірок. Разом преси — 1094 збірки. З тої кількости — 59 збірок чужоземної преси, 164 збірки часописів, що їх передано до Муз.-Арх. в депозит з правом користування. Всі збірки преси обіймають собою рр. 1890—1928. Вказані 59 збірок чужоземної преси є збірками журналів. Що-ж до чужоземних денників, то з них пороблені витинки. Бібліотека тимчасом невелика й налічує понад 1000 назв книжок. Поруч картотеки, про яку вже згадано, розпочато працю по складанню бібліографічного показчика видань та публікацій, відродження й визволення України, а разом з тим і осообистий показчик визначних діячів українського визвольного руху.

Для розгляду й оцінки матеріялів, що поступають до Музею-Архіву, а також для розроблення плянів праці, при Музеї-Архіві працює Наукова Колеґія в такому складі: голова — проф. С. Шелухин, секретар — В. Приходько, члени — проф. Л. Білецький, проф. С. Русова, проф. Бородаєвський, доцент д-р В. Січинський і генерал В. Петрів.

При Музеї-Архіві ще працює спеціяльна Комісія, що займається справою охорони могил полягли[х] українських вояків та померших на еміґрації; на кожного полеглого виготовляється окремий анкетний листок — „Листок полеглого". Родичам чи зацікавленим особам видаються справки про полеглих.

Пресовий відділ Музею-Архіву і деякі підвідділи відділу документів одкриті для наукових студій. Цікаво, що крім українських дослідників посуговуються збірками й чужоземні вчені. В деякий час Музей-Архів буває відчинений і для огляди публики.

Для інформацій українського громадянства про працю в Музеї-Архіві та про памятки, що поступають, виходить „Вістник Музею-Архіву".

Дня 12. грудня 1928 р. відбулося свято з нагоди 5-ліття істнування Музею-Архіву в Празі, було це урочисте публичне засідання Ради, Дирекції і Наукової Колеґії Музею-Архіву. Серед гостей були: представник міністерства закордонних справ радник Ковцький, директор чеського Військово-Історичного Музею д-р Шкорпіль і ін. Свято відкрив промовою директор Музею-Архіву Н. Григоріїв, який подав історію Музею-Архіву та перебіг праці за пять років, а також зазначив і ті причини, що примушують український народ хоронити тепер свої національні цінности за кордоном в гостинній Чехословацькій Республиці, хоронити аж до того часу, коли їх можна буде перевезти — до Києва чи Львова.

Дуже цікавий доклад про українські памятки зробив проф. С. Шелухин, чим немало зацікавив і присутніх на святі чужинців. Було ще кілька цінних докладів й інших членів.

Дня 16. грудня 1928 р. з нагоди тієїж річниці відбулися в Музеї-Архіві публичні відчити про охорону українських памяток — кустоса Муз.-Архіву М. Обідного та завідуючого пресовим відділом А. Животка.

Ще треба згадати, що в Музеї-Архіві відбулося кілька спеціяльних виставок памяток, напр. в листопаді 1928 р. з нагоди 10-их роковин Галичини уладжено виставку експонатів з українсько-польської війни. Цю виставку, організовану за широю допомогою інж. М. Саєвича, інж. Маренина та інж. Бариша, відвідало багато публики.

Кустос **М. Обідний.**

На організаційному фронті.

Самбірщина. Свято „Сільського Господаря" влаштувало в повіті 20 кружків, де реферати виголосили делеґати централі. На повітовому святі в Самборі виголосили реферати о. сен. Татомир про потребу хліборобської орґанізації і др. Холевчук про орґанізацію продукції. В дни 20-го червня відбулася нарада представників кружків „Сільського Господаря" і кооператив в справі наладнання сільсько-господарської кооперації. Збори висказали своє негодування повіт. виділови, що вже явно піддався під диктат малопольського т-ва рільничого і дав йому приміщення в своїх кімнатах. Відтак слідував ще доповнюючий оба попередні реферат д-ра Іллі Кульчицького на місцеві господарські потреби повіту.

Дня 16-го червня відбулося справоздавче віче о. сен. Татомира з Гуміниц при масовій участи громадян як з Гуміниця, так з Чапель, Волі Районової, Ваньович і ін. Ухвалено повне довіря Укр. Парл. Репрезентації а також протест проти політики повітового виділу, який намагається підірвати наш „Сільський Господар".

На довірочній партійній нараді в дни 4-го липня п. р. в Самборі виголосили відповідні до хвилі реферати о. сен. Татомир і посол Гринь Тершаковець. По нараді вибрано новий Повітовий Народний Комітет для Самбірщини, з п. Тарнавським з Бикова на чолі.

Візити шведського короля.

Недавня візита шведського короля в Ревелі, столиці Еспанії, та Ризі, столиці Латвії, має велике політичне значіння. Досі Польща всякими способами старалася втягнути надбалтійські держави в протирадянський союз, одначе з цього нічого не вийшло. Особливо Фінляндія, не зважаючи на заходи деяких своїх ґерманофобських кругів, вистерігалася звязуватись з Польщею, а коли її міністр закордонних справ Голсті розпочав поважніші переговори у Варшаві, він мусів негайно піти до димісії.

Теперішня візита шведського короля в столицях Естонії та Латвії показує, що вони починають орієнтуватися на сильного сусіда, який дуже заінтересований становищем справ на Балтійському морі — на Швецію.

Спека.

Филя тепла навістила околиці Скопле. Температура доходила до 40 степенів Цельзія. Було богато сонішних ударів.

щі здійснилися. Поскидавши наплечники, пускаємося в двійку зі Степаном Степановичем на верх Хомяка, але чорна хмара спиняє нас. Вертаємо до колиби. Ст. Ст. зідає яких 15 дкг. хазяйчиного бундзу. Потім питає ґаздині, що їй за бундз належиться. Гуцулка зразу вагається подати ціну, бо дійсна вартість бундзу зовсім мала в порівнанні з її апетитом на гроші. Вкінці заохочена Ст. Ст-чем жадає 2 золоті, взявши нас за наївних і богатих міщан. Ст. Ст. закусує зуби й мовчки платить, а мені пригадується пригода з маслянкою під Говерлею.

Щоб забути погане враження, йду в кошару, де пастухи доять вівці. У ворині зроблений отвір, через котрий перелізе вівця. До цього отвору наганяють вівці. Два пастухи, що сидять зі скіпцями по тім боці вориня, перетягають вівці одну за одною на свій бік і задержавши їх над скіпцями доять немитими пальцями. З того молока роблять у брудній колибі бундз, а з бундзу рекламовану гуцульську бриндзю...

Коли я вернув до колиби, Ст. Ст. рішився варити молоко, яке ми купили на Болотні й у банчині принесли аж сюда. В колибі горіла велика ватра, а ґаздиня готова була позичити баняка, але Ст. Ст. добуває свою машинку й варить молоко на спірт. в алюмінієвій посуді. По кількох мінутах молоко зверха підозріло гусне, а потім хоче втікати. Негайно схоплює Ст. Ст. посуду, але посуда випадає з рук і молоко виливається. Глядимо на наше добро й бачимо вурду. Нічого було робити. З болем серця виливаємо решту молока й помиї, а Ст. Ст. варить чай, який туриста ніколи не заводить.

Тимчасом ґаздиня зварила пісної кулеші й приготовила вурди з овечого молока. До колиби посходилася челядь і почалася вечеря. З розмови ми побачили, що гуцулам дивно й незрозуміло, чомуто нам, нібито панам, хочеться лазити по верхах та терпіти ріжні невигоди. В довшій бесіді вияснив цю справу Осип Іванович так: Ходячи по верхах, ми — люди міста — саме відпочиваємо. Передовсім замісць нашого звичайного окруження ми бачимо тут розкішні гори й дихаємо найчистішим воздухом, а дальше хоча наші ноги млїють і спини болять, то спочивають наші голови, якими цілий рік мусимо працювати. Також вияснив Осип Іванович, що ми не пани, себто не такі люди, що дармують і розкошують коштом праці других, ні — ми теж працюємо, тільки не руками, а головою. А умова праця буває теж тяжка і вона вельми пожиточна й потрібна всім людям. Ст. Ст. додав, що в нас є теж своя журба й недостаток, як от у них, у гуцулів, тай взагалі у всіх працюючих.

З питання про умову працю зійшли ми на питання освіти. Ґаздиня говорила, що для жінок освіта не потрібна, бо — наприклад — її сестра письменна, а мусить таксамо ґарувати й бідувати, як вона. І знову О. Ів. старається переконати її, що якби гуцулки були ґаразд освічені, то вміли би краще ґаздувати й жили би краще, як дотепер.

По цій розмові можна було завважати, що ґаздиня почала відноситися до нас трохи приязніше. Хотіла навіть відступити нам на ніч своє місце на лежанці. Я готов був цю пропозицію прийняти. Але мої товариші, хоча дуже прихильні гуцулам, а проте ненавидять гуцульської „зоольоґії" або домашньої „маржинки". Це спонукало нас спати коло ватри на чатинні, якого за пачку „кресового" наносили нам пастухи. Але й там ота „маржинка" далася нам у знаки...

(Продовження буде.)

Що було метою держ. замаху в Ромунії.

З Букарешту прийшла вістка, що головною метою невдалого держ. замаху було ввести на престіл арх. Карла. Змова обіймала широкі кола й була приготовлена на велику скалю. Перед воєнним судом стане 18 обвинувачених за участь у змові. „Адеверул" закидає бувш. прем. Братіяну та мін. закорд. справ Дуці участь у викритій змові. Ліберальні часописи твердять, що лібералли не належали до змови. В Букарешті уряд приказав обсадити військом усі держ. будинки. Нап. Зібрання признало урядови повновласти для всіх його заряджень, яких метою оборона інтересів держави та вдержання мира. Регенційна рада апробувала це становище.

З інших джерел повідомляють, що змова вийшла від комуністів і що про змову знали Братіяну та ген. Ангелеску. Керманичем змови був полк. Стурдза, комендант букарештенського артилерійського полку. Міністр внутр. справ знав про змову вже кілька день наперед, тому перестеріг членів регенційної ради та премієра й поробив усякі зарядження. Вже вночі з четверга на пятницю всі держ. будинки обсадило військо. Змовники призначили були бувш. мін війни та маршалка двору ген. Ангелеску на становище шефа уряду. В змові брали ще участь бувш. шеф ген. штабу Фресцеану та ген. Петлафа. Тому, що нема достаточних доказів вини цих генералів, то над ними зарядили лише надзір і домашний арешт.

У місті вже спокій. Військо, що стерегло держ. будинків уже стягнули.

—o—

Літвінов у Карльсбаді.

Заступник комісаря закордонних справ Літвінов приїхав у Карльсбад, де проведе місяць відпочинкової відпустки.

—o—

17-го липня порішать справу концесії Гарімана.

Згідно з оголошеними в „Моніторі" умовинами евентуальної віддачі Гарріманові концесії на електрифікацію деяких полос Польщі відбудеться 17. липня в Варшаві публ. розправа для розглянення догідности та доцільности уділення цієї концесії. Зачувати, що управа союзу міст у порозумінні з управою союзу електрівень постановила зголосити протест проти уділення Гарріманові цієї концесії.

—o—

Домінії проти взаємин із СРСР

„Сандей Таймс" повідомляють, що опінії, що їх одержав британський уряд від урядів поодиноких домінів в справі навязання дипльоматичних взаємин із СРСР зовсім не влекшують Гендерсонові навязання переговорів у цій справі. Справа ця проволічеться мабуть довший час.

—o—

Злучені Держави і СРСР.

Нюйорський кореспондент „Дейли Телеграф-у" повідомляє, що є можлива зміна політики вашингтонського уряду супроти СРСР. Впливові господарські та фінансові представники Зл. Держав, які в найближчім часі виїдять в прогульку до СРСР., роблять натиск на през. Гувера, щоби визнав СРСР. де юре. Гувер, як зачувати, сказав, що не є в тій справі того погляду, що Куліджі і готов розглянути справу обєктивно.

—o—

У СРСР. арештували 19. американців?

Аґ. Всх. повідомляє

У Москві арештували 19 американських комуністів, які недавно приїхали до СРСР. Арештували їх небаром після того, як вони запізналися з більшовицькими уладженнями, а навіть говорили, що хочуть вернути до Америки, щоби там оповісти правду про СРСР. Один із арештованих утік.

—o—

Нове місто над Дніпром.

Радянські часописи повідомляють, що в 1930 році на лівім березі Дніпра напроти Дніпрельстану має повстати новий „міський осередок", обрахований на 100.000 мешканців. Уряд виасиґнує на розпочаття робіт сто міліонів карбованців.

—o—

Повінь на Дал. Сході.

Риські ґазети повідомляють, що велика повінь на Далекому Сході заподіяла великі шкоди. Від кількох тижнів падуть зливні дощі. Кілька сибірських рік виступило з берегів, на Амурі вода піднеслася на 7 і пів метра. Повінь навістила також півн.-китайські провінції. Вода затопила копальні, фабрики та кільканацять сіл. Вода зростає 10 цм. годину, а зливні дощі не вгавають, то повінь може бути ще страшніша. Наслідком величезної віддалі рятункова акція утруднена.

—o—

Залізнича катастрофа.

Дня 9. липня на самбірській стації зударилися два поїзди, а саме товаровий поїзд наїхав на маневруючи на стації поїзд. Наслідком зударення знищений зовсім один навантажений вагон, а 19 вагонів маневруючого поїзду знищені вчасти. Шкоди є на 50 тис. зол. Жертв у людях не було.

—o—

Градові бурі.

Грім ударив у церкву.

У неділю 7. липня над Сяноком перейшла страшна буря з громами та градом, який у цілім повіті заподіяв великі шкоди. В громадах: Волтушова, Королик Польський, Королик Волоський та Дешно град знищив майже до тла всі засіви та заподіяв величезні досі ще не обраховані шкоди. В селі Дешно грім ударив у церкву підчас вечірні та поразив 4 людей, в яких один помер. Із дальших повітів не прийшли ще вісти про заподіяні бурею шкоди.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87·50—8·88·00, канадійський долар 8·70·00—8·70·50, чеська корона 0·26·20—0·26·[illegible], австрійський шілінг 1·25·25—1·25·50, румун. лей 0·0[illegible]—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·80, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінгів 43·[illegible]—43·80·00, радянський червінець 17·50—18·00.

Збіжа.

Пшениця двірська 44·00—45·00, пшениця селянська 00·00—00·00, жито галицьке 23·50—24·00, ячмінь галицький броварняний 00·00—00·00, ячмінь на [illegible] 21·25—22·25, ячмінь пастівний 00·00—00·00, овес галицький 21·50—22·00, кукурудза румунська 30·00—31·00, бараболя промислова 0·00—0·00, фасоля біла 00·00—00·00, фасоля колірова 00·00—00·00, фасоля праса 00·00—00·00, горох пів-Вікторія 53·25—57·75, горох пізьний 36·00—37·50, бобик 25·75—26·75, мішанка паст. в зерні 00·00—40·50, вика 30·00—32·00, сіно солодке краєве пресоване 7·00—10·00, солома пресована 4·00—5·00, гречка 28·00—29·00, льон 65·00—67·00, дубінь синій 25·00—26·00, ріпак озимий 00·00—00·00, мука пшенична 40 прц. 00·00—00·00, мука пшенична 65 прц. 75·00—76·00, мука житна 70 прц. 47·00—47·00, грисік кукурудзяний 00·00—00·00, мука кукурудзяна 00·00—00·00, отруби житні 18·25—18·75, отруби пшеничні 14·25—14·75, крупи гречані 57·75—[illegible], пшоно 00·00—00·00, крупи ячмінні 42·00—43·00, [illegible] 40·00—41·00, просо краєве 00·00—00·00, макуха льняна 43·00—44·00, конюшина краєва 000·00—000·00, мак сивий 120·00—130·00, мак синій 90·00—100·00.

„Життя і Право".

З наших правничих кол отримуємо нижчеподаного листа з просьбою поміщення, для допомоги єдиному українському поважному правничому журналові:

Велике значіння розпочатого минувшого року „Союзом Українських Адвокатів" видавництва „Життя і Право" для всіх українських правників, знайшло тепер свій вислід у тому, що до цього видавництва приступило також „Товариство українсько-руських правників", так, що від тепер це видавництво обєднуватиме не тільки фактично, але і формально всіх українських правників, без ріжниці їх назви.

Це зєдинення проявилося в цім, що оба названі товариства покликали спільну Редакційну Колеґію, в склад котрої увійшли: д-р Кость Левицький — як начальний і відповідальний редактор, та Модест Каратницький, д-р Олександер Надраґа, д-р Роман Перфецький і окружний судя Антін Рак — як члени Колеґії.

Розважували також оба згадані Товариства, щобы кожний їх член діставав обовязково „Життя і Право" і в звязку з тим, підвищили вони членську вкладку на 1 зол. місячно, так, що кожний їх член без оплати окремої передплати діставатиме свій професійний журнал.

ІЛЬКО КАЛІЧАК.

Дрогобицький бунт.

(Причинок до подій 14. квітня 1919 р.)

Його можна назвати також траґедією тому, бо коштував життя стрільця-міліціонера, наробив заколоту в прифронтовій смузі, а передовсім — передчасно відслонив нашим сусідам слабину й гнилі відносини нашого запілля. Що до подібних подій в місті Дрогобичі раньше чи пізніше мусіло прийти, передбачав уже той, що добре з ная, які відносини від часу листопадового перевороту в ньому були.

Автор статті „Одноднева радянська республіка в Дрогобичі" („Новий Час", ч. 52—55 ц. р.) назвав її так мабуть тому, бо в 1919 р. рівнож і польська ґазета мала подібний наголовок: „24-годзінне рзонди большевікув в Дрогобичу". По правді, ці події мали з більшовизмом дуже мало спільного.

Автор цих споминів старається при помочі скупого матеріялу змалювати нам тодішні події, одначе оперує фактами, мабуть, односторонно. Як старшина з виробленим світоглядом, повинен був подати ширшу базу тих подій, що до нічого не довели й закінчилися так траґічно. А передовсім повинен був подати найважніші причини, що саме пхнули дрогобичан у заколоту до подібного збройного кроку й повного спроневірення військовій дисципліні.

Чи думав хто з дрогобичан у травні 1919 р. про щось подібне, як „радянський устрій"? Думаю, що ні. Адже це були часи загального нашого захоплення, часи нашої безмежної радости, що ми в Східній Галичині маємо владу у своїх руках. Комуж захотілосяб цей новий, демократичний лад так скоро руйнувати? Кільком проводирям? Більшовикам у Дрогобичі?.. Таж свідомих більшовиків тоді у нас ще не було..

Тут треба пригадати, що слово „більшовик" було тоді, правда, таксамо в моді, як і слово „буржуй". Але цих слів уживано далеко не в нинішньому розумінні. „Більшовиком" у тодішньому значінні був той, що спротивився якомусь приказові, з чимсь не погоджувався, або не був тої самої думки, що загал. А „буржуєм" уважали того, хто мав трохи більше гроша, носив жовті чоботи, а в руках мав тростину зі срібною галкою і т. п. Так було тоді в цілому краю, не інакше і в Дрогобичі.

Квітневі дрогобицькі події годі називати „більшовицькими" просто тому, бо вони тоді з більшовизмом не мали нічого спільного; рівнож не могли вони перенестися поза мури міста, бо не найшли ніякого відгуку в повіті. Це була звичайна собі ворохобня, що, розуміється, без причин не повстала.

Ґрунт до тої ворохобні гноївся всякими квасами й ферментами вже від самого початку листопадового перевороту, бо місто Дрогобич, було осередком всяких спекуляцій, інтересів, заробітків і цілої маси ріжних інтриґ. Те саме ділялося зрештою і в цілому бориславському нафтовому басейні. Тому, як різко не осуджуватиб тої револьти, що могла потягнути за собою просто катастрофальні наслідки — а вона мала бути між іншим і збройним протестом проти зловживань і всякого роду спекуляцій та веселих забав наших людей, про що як міліціонери, так і стрільці ріжне між собою оповідали і що по свойому пояснювали... Не хочу розмазувати того бруду, скажу лише коротко, що прим. в Шенгольцовім „Пекелку" не раз і не два бавилося більше число старшин, а неодна урядова цивільна особа з тяжким скіряним портфелем за сумнівної вартости розраду кидала банкноти кабаретовій танцюристці...

Не лиш міліціантів у Дрогобичі, але також і старшин не бракувало. Одних і других було так рішуче за богато. Одначе з тих усіх старшин у перевороті 1. листопада 1918 р. мало хто брав участь.

Приписувати вину кільком проводирям? Ні, вони тут не богато винні, бо провідники виринули з маси щойно пізніше й певно не планували всього того лиха.

Хор. Вовк? Такого зовсім у Дрогобичі не було. Вовк був австрійським четарем 33 п. краєвої оборони, а пізніше поручником У. Г. А. Уважав себе наскрізь націоналіста, був енерґійний, холоднокровний і підприємчивий старшина. Був один з перших, що в Дрогобичі 1. листопада почали формувати похід на депо й офіціяльно його перебрав від мадярського куріня. Своєю проворністю осягнув те, що місто занято без стрілу та пролиття крови. Будучи на Вел. Україні, бився проти більшовиків, був арештований в чека в Одесі, звідти втік, попався в польський полон, сидів у Тухолі, втік до Німеччини, а відтак до Чехословаччини до стрілецьких таборів.

Хор. Матківський не був рівнож більшовиком. Служив у німецькій армії і був під Верденом. Хоч без більшої освіти — була це людина інтеліґентна, ідеаліст, а передовсім праводобивий. Ні більшовиком він не був, це певне. В листопадовім перевороті брав дуже активну участь і був цілий час командантом на так званому „Бориславському фронті" аж до його здачі*). На В. Україні, в так „чотирокутнику смерти", був хорий на тиф і служив у запаснім коші старшин 2-ої бриґади. Під Винницею наступав разом з іншими старшинами проти більшовицької кавалерії, там попався в полон і згинув зарубаний шаблями у Винниці. Так згинув „більшовик" —

*) Листопадовий переворот ширше описую в книжці „Записки четаря", що має вийти в „Червоній Калині".

(Продовження буде.)

Редакційна Колеґія йдучи на зустріч побажанням наших правників постановила поширити: потрібний для практичних правників діл цивільної і карної юдикатури та законодавства, так, що кожний випуск журналу обниматиме три відділи, а саме: 1) відділ загальної части (правничі розвідки, станові справи, біжуча хроніка з правничого життя, з життя наших установ, бібліографія); 2) відділ юдикатури і 3) відділ законодавства, обіжників і пр.

При такому поділі журналу кожний практичний правник буде міг скоро знайти у відділах юдикатури і біжучого законодавства, все, що для нього важне і нове.

В той спосіб наш правник не буде губитися в масі нового законодавства і нової, часто суперечної юдикатури та не буде потребувати передплачувати чужих дорогих видавництв, які до того в переважній частині обіймають матеріял для наших земель зовсім зайвий.

Видавці запросили ряд найвизначніших наших правників на постійних співробітників і кореспондентів, так, що наш журнал буде стояти на високому рівні. Але він буде потрібний не лише для правників, лише, при пинішньому змаганні до „етатизму", який зачинає обіймати майже всі ділянки суспільного й економічного життя, — для усіх наших установ та передовсім для наших кооператив.

Тому, що цей журнал стає власністю усіх наших правників, повинні всі вони не тільки його передплачувати, але також співпрацювати в ньому. Видавництво має в тім напрямі передовсім на увазі відділ юдикатури. Майже кожний суддя і кожний адвокат має в своїй практиці ряд незвичайно цікавих і актуальних юдикатів. Мусимо старатися, щоби вони не пішли в забуття реґістратури, але послужили всім товаришам, поглибили їх знання, тримали їх в тісному контакті з біжучим днем і помогли їм удержатися і вибитися у тяжкій боротьбі за істнування.

Всі письма і матеріяли для *редакційної части* (статті, юдикати, дописи з нашого життя), належить посилати на адресу: *д-р Олександер Надрага*, адвокат, Львів, Домініканська 11. І. пов., а всі письма призначені для *Адміністрації* журналу, (пренумерата, урґенси і т. і.) на адресу: Адміністрація „Життя і Права" *Львів, Ринок, 43. І. поверх.*

НОВИНКИ

— **Новий текст присяги в судах.** Новий закон карного поступовання в Польщі, що ввійшов у життя 5. ц. м., передбачує однозгідний текст присяги в судах для всіх віроісповідань. Текст цеї присяги тепер такий: „Присягаю Господу Богу Всемогучому, що буду говорити щиру правду, нічого не укриваючи з того, що мені відомо. Так мені Господи Боже допоможи!" Свідки-християни складають присягу перед хрестом, свідки-жиди тримають пальці на торі.

— **Зненесення конфіскати.** Повітове старосто в Тернополі заняло в минулому році отсі книжки, призначені для філії Т-ва „Просвіта" в Тернополі: 5 прим. „Як жив український народ" (коротка історія України) Михайла Грушевського; 5 прим. „До основ українського націоналізму" Степана Рудницького; 10 прим. „Що треба знати кожному українцеві" Богдана Ваклинського; 5 прим. „Національне відродження австро-угорських українців" Володимира Гнатюка; 5 прим. „Петро Конашевич-Сагайдачний" Андрія Чайковського; 20 прим. „Як Москва нищила Україну" Вяч. Будзиновського; 10 прим. „З великих днів"; 15 прим. „Українство в Росії" Волод. Дорошенка. — Розправа, що відбулася в цій справі 25. червня ц. р. в окружнім суді в Тернополі, винесла вирок до ч. Пр. 2/29, яким згадані книжки звільнено від конфіскати. Боронив адв. д-р Вол. Лисий.

— **„Вертеп наших днів".** Довідуємося, що в половині липня ц. р. починає свою чергову вакаційну мандрівку відомий вже нашому громадянству львівський театр ґротески і відвідає низку місцевостей з одною тільки виставою актуальної сатири пера Галактіона Чіпки і Ле-ле п. з. „Вертеп наших днів". Цьогорічна постановка „Вертепу", звана ювилейною, з приводу 150-ої з черги вистави, обнимає найкращі вимки-перлини всіх трьох серій „Вертепу" — відповідно заактуалізованих до злободневних питань і подій в нашій суспільности. „Вертеп" відвідає в першу чергу міста Бібрку, Ходорів, Журавно і Бурштин.

— **В 10-ліття смерти А. Шмігельського.** Дня 21. вересня 1929 р. відсвяткує Збаражчина 10-ліття смерти свого діяча — визначного селянина Андрія Шмігельського поминками-здвигом в його родиннім селі Залучу. Точну програму свята оголоситься пізніше. Комітет для вшанування памяти А. Шмігельського задумує видати друком пропамятну книжку про А. Шмігельського і тим самим причинитися до освітлення культурного розвитку Збаражчини. Комітет просить усіх друзів і знайомих пок. Андрія Шмігельського надсилати свої спомини й інші матеріяли комітетові до рук д-ра Володимира Гамаля, адвоката в Збаражі. Добровільні датки на будову памятника А. Шмігельському в Залучу і на видання пропамятної книжки приймає „Український Банк" у Збаражі на вкладкову книжечку п. з. „Фонд А. Шмігельського". — **Комітет.**

— **Перепис населення в Злуч. Державах і українці.** Пишуть нам: У найближчому році (1930) має відбутися у Злучених Державах Півн. Америки новий перепис населення. При попередньому, що відбувся 10 літ тому, записано що-найменше 70 проц. українців за москалів або за поляків. Через те наша чисельність вийшла багато менша; а чим менше виказує нас конскрипція, тим менше влада рахується з нами й нашими домаганнями. Причина такого сумного висліду конскрипції лежить у малій національній свідомости наших еміґрантів. Її використали москалі, а передовсім поляки. Вони подбали в першу чергу про більше число своїх конскрипційних аґентів, які потім переводили спис у їхню користь. До нової конскрипції йде в польській американській пресі і по польських орґанізаціях вже від пів року жива підготовка. З нашого боку в тім напрямі нічого досі не зроблено. Думаю, що довше годі бути в цій преважній справі безчинним. Треба, щоб українські орґанізації, а передовсім горожанські клюби, подбали з одного боку за приділення нам якнайбільшого числа місць конскрипційних аґентів, а з другого боку, щоб заздалегідь підібрали для цеї цілі достаточне число свідомих і совісних людей. Духовенство повинно порушити цю справу по церквах. Розпочати підготовку повинна б українська преса в Америці. — **Антін Пасічник, 216 East 6. Street, New York, N. Y.**

— **Борвій у станиславівськім воєвідстві.** Борвій, що лютував 7. липня в калуськім повіті, вирвав кілька придорожніх дерев у громаді Підгірки та Пійло, ушкодив телефонічні дроти, а з дому Кавфмана в Калуші зірвав дах. У рогатинськім повіті борвій ушкодив три телефонічні лінії. Підчас бурі грім ударив у хату Михайла Брилецького на Могилках (пов. Рогатин) і спричинив пожежу. Огонь перекинувся на будинки шість сусідів. Будинки ці згоріли до тла.

— **Смерть у Дністрі.** Корнелія Івасюк із Галича їхала возом, запряженим парою коней, берегом Дністра, щоб напоїти коней. На возі була ще 3-літня дочка Івасюкової Іванна і Брон. Квятковська зі Слобідки (пов. Рогатин). Нараз коні, що ввійшли у воду, втратили ґрунт під ногами. Івасюкова, щоби рятуватися, завернула віз, та коли коні станули на твердім ґрунті, віз розірвався й усі, що були на возі, впали у воду. На крик потопаючих збіглися люди. Їм удалося врятувати Івасюкову. Донька її та Квятковська потонули. Трупів досі не виловили. Дня 7. липня потонув у Дністрі біля Галича улан Ст. Островський з 4. див. кінноти (Львів), стаціонованої в Галичі. Він купався в забороненому місці Дністра. Тіло Островського виловили.

— **Робітники закололи ножами товариша.** Підльвівські робітники, що йшли до праці, найшли біля стосу цегли давньої цегольні „Филипівка" при вул. Торосевича 5. змасакроване тіло мущини. Ціла голова була покраяна ножами, ліва щока й чоло пробиті. Поліція ствердила, що вбитий — це 20-літній Стан. Завидляк-Козловський, денний зарібник, без постійного місця замешкання. Він ночував по будовах. Поліція вже ствердила, хто вбив Завидляка та сподіється арештувати його. Вбивник мав якісь порахунки із Завидляком і напав на нього ще з одним робітником. Завидляк боронився палицею та малим ножиком, але безуспішно. Помер наслідком уплаву крови із завданих ран.

— **Впили й обікрали.** Тимко Фуртос, заможніший селянин із Псар (пов. Рогатин), пив у Рогатині в шинку в товаристві 5 знаних там зайдиголов. Після „бенкету" пригідні товариші сказали, що відпроваджать Фуртоса додому. Господар згодився, бо боявся сам вертати в ночі у село. Але заразза містом усі пять кинулися на Фуртоса, заткали йому уста, забрали 50 долярів, капелюх і парасолю та пяного Фуртоса оставили серед дороги. Фуртос повідомив поліцію й вона арештувала Мих. Гарасима та Юрка Стожика, а трьох інших шукає.

— **Самогубство директора банку.** В Люблині затроївся світлиним газом віцепрезидент Земського Банку (люблинський відділ) Едвард Хамський.

— **Міський касієр — злодієм.** В Люблині арештували міського касієра Едв. Опалковського за розтрачення самоврядних фондів. Опалковський дістав був 12 тис. зол. на виплату міським робітникам. Грошей тих не виплатив, а сам пропав із Люблина. Поліція розписала за ним стежні листи. Тимчасом Опалковський нечайно явився в Люблині, звернув 7.500 зол., а решту звернула його жінка. Все таки Опалковського замкнули в арешті й ведуть далі слідство.

— **Украв 1300 книжок.** В Еривані (рад. Вірменія) закінчився судовий процес проти директора тамошньої бібліотеки, який за два роки урядування вкрав 1.300 томів книжок і багато дорогоцінних документів. Суд засудив директора на 7 літ вязниці.

— **Церква завалилася підчас богослуження.** В селі Патада, на острові Сардинії, завалилася частина церкви підчас богослуження. Двох людей згинуло на місці, а 14 засипало румовище. Церква побудована в XVII. ст.

— **Пожежа трибуни підчас змагань.** У Дітройті підчас спортових змагань вибухла пожежа під велик. трибуною. Счинився переполох і метушня, серед якої було ранених 103 людей, переважно муринів.

Зі спортового життя.

Мистцтво Ліґи.

По недільних змаганнях за мистецтво Ліґи ліґова табеля виглядає так: 1) Варта (ігор 12, п. 16, ворот 33:19), 2) Висла (11, 15, 33:20), 3) ЛКС (11, 14, 18:17), 4) Краковія (12, 13, 23:17), 5) Чорні (9, 11, 29:21), 6) Гарбарня (11, 11, 28:26), 7) Леґія (12, 11, 18:18), 8) Варшавянка (10, 10, 16:14), 9) Рух (10, 10, 17:20), 10) Погонь (11, 9, 23:23), 11) ІФЦ (10, 9, 12:19), 12) Туристи (11, 8, 14:27), 13) Польонія (11, 5, 19:33). В найближчу неділю (14. ц. м.) грають: Чорні—ЛКС у Львові, Висла—ІФЦ у Кракові, Туристи—Погонь в Лодзі, Рух—Польонія в Катовицях, Варшавянка-Гарбарня у Варшаві.

А-кляса львівської округи.

В найближчу неділю грають: Україна-Ревера (площа Сокола-Батька), Погонь II.—АЗС, Польонія—Гасмонея в Перемишлі і Погонь (Стрий) — Гакоаг (Стан.) у Стрию. Розгривки з минулої неділі не принесли ніякого вирішення, тому недільні змагання будуть дуже завзяті, бо рішаючі. Україна мусить виграти з Ревером, якщо не має злетіти до Б-кляси. Крім України загрожені ще в II групі: Погонь (Стрий), Ревера (Стан.) і Гакоаг (Стан.). В другій групі безапеляційно спадає до Б-кляси львівський АЗС, а загрожені є львівська Гасмонея і ряшівська Ресовія. Таким чином змагання в найближчу неділю держатимуть у найбільшому напруженні прихильників усіх загрожених клюбів.

З діяльности надвірнянського „Бескида".

Українське спортове товариство „Бескид" в Надвірній іде скорим кроком до кращого розвою. Під цю пору має 3 дружини копаного мяча. а й старше громадянство, особливо старші робітники, заінтересувалися спортом і громадно вписуються в члени спомагаючі товариства та присутністю на змаганнях заохочують до дальшої праці. В Надвірній є 4 спортові клюби і громада прихильна розвоєві спорту, жертвувала мистцеві мандрівну чашу. В останній розгривці „Бескид" був на 3-ому місці, в цьому ж році — надіймося — мистецтво Надвірної належатиме до „Бескида", бо так велить амбіція наших змагунів.

(„Вперед".)

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ. (Зїзд філій „Сільського Господаря" й агрономів Підгіря і Покуття). Для випрацювання пляну дальшої праці „Сільського Господаря" на Підгірю й Покуттю відбувся дня 26. червня ц. р. зїзд філій „Сільського Господаря" й агрономів з цього району в Станиславові. Зїздові проводив заст. голови „Сільського Господаря" посол Остап Луцький, голова філії в Станиславові інж. Іван Остапяк та проф. інж. Роман Стельмахів, секретарював М. Шумський. У зїзді взяло участь 15 філій „Сільського Господаря" через своїх голов і секретарів та 9 агрономів, крім того 3 ох референтів в централі. Зїзд працював над програмою праці „Сільського Господаря" на найближчих 5 літ у таких комісіях: 1) шкільна — голова інж. Стельмахів, 2) агротехнічна — гол. інж. Мосора, 3) зоотехнічна — гол. інж. д-р Холевчук, 4) комасації і мелорації — гол. інж. Гр. Герасимович. Після переведення праць в комісіях на пленумі зїзду обговорено всі постанови комісій та ухвалено основні точки нового пляну праці Т-ва. Треба зауважити, що не перший раз в одній з наших господарських установ обговорено й устійнено проект праці на довгий протяг часу, що безумовно мусить причинитися до доцільности і плановости переводжених Т-вом робіт. Дискусія над цим проектом виявила навіть у дрібниць всі господарські бажання району і відкрила багато господарських справ, які досі не були не знані. Зїзд закінчено обговорювані, але навіть знані.

окремим рефератом посол О. Луцький, в якому начеркнув основи дальшої праці „Сільського Господаря“ та програму власної господарської орґанізації внутрі й назверх.

СТАРИЙ САМБІР. (Свято „Просвіти“). В неділю дня 30-го червня ц. р. відбулося велике просвітне свято в Старім Самборі. В часі Служби Божої красномовно проповідь виголосив о. Пелех, ігумен монастиря в Лаврові. Відтак у поході взяло участь 65 кіннотчиків, 15 наколесників, міщанство й інтеліґенція, дівочі і мужеські чети в однострoях та численні ґрупи читалень з таблицями. Учасників походу було понад 8.000. Заміщання намагалася у свято внести одна одинока чета сельробівців в числі яких 40 люда, яка біля трибуни на площі, куди прибув похід, розвинула червоний прапор, одначе наші чети моментально цю провокацію зліквідували. Перший промовив о. сен. Татомир, а відтак посол Великанович як делеґат матірнього Т-ва. Як третій забрав слово посол Тершаковець. В часі його промови сельробівці на команду своїх ґенералів-жидків счинили крик й кинули кілька яєць у напрямі трибуни. Моментально піднеслися в гору топірці українських селян і в цю-же мить сельробівські герої розбіглися як горобці кидаючи свій червоний прапор зі страху на землю. По хвилині на дрючку замість червоної плахти замаяла жовто-блакитна лента. О. сен. Татомир напятнував з трибуни зрадницьку поведінку сельробів, після чого многотисячна товпа з захопленням відспівала національний гимн. По кінцевім слові голови філії о. Шпиталя маси народу розійшлися, щоби вечером взяти участь у святочній академії, на якій відповідну промову виголосив адвокат д-р Л. Павлівський. Вечером відбулася вистава „Наталки Полтавки“, виведена членами місцевої „Просвіти“. Сумне, що на повертаючих зі свята Лужичан, а також в годину пізніше кількох Мшанчан напали в Лінині сельробівські бандити і їх побили. Лінина — це жахливий образ крайно здеморалізованого села: „істинно-русскій батюшка“ і збольшевичені парохіяни, це справді дібраний пастир і духове його стадо.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Тит Шипайло, емеритований учитель фахової школи фондації гр. Скарбка в Дроговижі, помер вКоломиї 1. липня ц. р. в 71. році життя. Знаменитий педаґоґ виховав за час 35-літньої учительської праці тисячі ремісників, з яких богато заняло відтак визначні становища в промислі і ремеслі. Чоловік незвичайно скромний відмовлювався від всяких почестей м. і. від приняття директури закладу в Дроговижі, а також перейшовши на емеритуру не брав жадної посади, аж доперва як повстала Українська Держава станув безкорисно до праці. Покійний тішився загальною пошаною, а лишив сина Романа проф. ґімн. в Коломиї і дочку Стефанію Стефановичеву учительку школи ім. Шашкевича у Львові. Похорон відбувся в Коломиї 2. ц. м. В. Й. П. 80 1-1

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа 10-го липня год. 8·15 веч. виступ театру „Qui pro quo“: „Чи Анна — панна?“

Четвер 11-го липня год. 8·15 веч. виступ театру „Qui pro quo“: „Чи Анна — панна?“

Пятниця, 12-го липня, год. 8·15 веч. виступ театру „Qui pro quo“: „Кабінет во(й)скових фіґур“ — ревія (прем'єра).

Малий Театр:

Середа, 10-го липня, год. 7·30 веч. „Ловець тіней“. Виступ А. Венгерка і Любенської.

Четвер, 11-го липня ц. р. год. 7·30 веч. „Ловець тіней“. Виступ А. Венгерка і Любенської.

Пятниця, 12-го липня, год. 7·30 веч. „Ловець тіней“. Виступ А. Венгерка і Любенської.

Кіна.

„Аполльо“: Ґрета Ґарбо у фільмі: „Льонар кохання“ (Ґеста Берлінг).

Кольосей: Дольорес (Д. Костельо) і Пачкарі (Дуґлас Фейрбенкс).

„Лев“: „Амор на лещетах“ (Гарі Лідтке). Нескромна жінка.

„Люна“: „Та, що продалася“.

Марусенька. Мати чи дочка? Із споминів парубка.

Оаза: Скитання кн. Трубецької.

Пан: У кігтях хижого супа (Рінтінтін).

„Палас“: Мучениця подружжа (Корінна Ґріфіт). Польця жартунка (Конст. Тальмедж)

Пасаж: Лови на людей. Кордон у полумі.

„Утіха“: Карусель тортур.

„Химера“: Дитина вулиці.

„Фатаморгана“: Борвій

Програма радіо.

Середа 10-го.

Берлін (418). 20·30 Весела програма.

Париж (1725). 16·45 Концерт. 19·35 Авдиція Пате. 21·35 Арії з опери „Трубадур“.

Льондон (358). 16·45 Органовий речітал. 19·45 Радіокабарет. 21·30 Концерт льондонської камеральної оркестри.

Відень (516,3). 16·00 Концерт квартету Сільвінг. 21·05 Концерт віольончеліста проф. Буксбавма.

Прага (341,7). 19·05 Концерт Чеської Фільгармонії.

Штутґарт (360). 19·45. Веселі речитації. 20·15 Популярний концерт.

Франкфурт (390). 20·15 Симфонічний концерт.

Міляно (501). 19·00 Джесбенд. 20·35 Концерт легкої музики.

Будапешт (550). 12·00 Дзвони університетської церкви. 17·45 Концерт радіооркестри. 19·45 Концерт міської оркестри.

Москва (1481). 20·00 Радіоконцерт. 22·55 Кремлівські куранти.

Харків (1304). Станія нечинна.

Варшава (1411,7). 18·00 Популярний концерт. 20·30 Концерт солістів.

Познань (334,8) 18·00 Пополудневий концерт.

Копенгага (281). 20·00 Данський вечір. 24·00 Ратушеві дзвони.

Четвер 11-го.

Льондон (358). 19·45 Військова музика.

Париж (1725). 19·35 Авдиція Пате. 21·05 Концерт „Панна не виданні“.

Берлін (418). 17·00 Композиторський концерт. 20·0 Симфонічний концерт.

Відень (516,3). 16·00 Концерт квартету Сільвінг. 20·00 Концерт Він. Симф. оркестри.

Прага (341,7) 12·2) Концерт з Братиславии. 19·00 Концерт Союзу Шуберта. 21·0 Речітал віольонч. Г. Боттермунда.

Міляно (501). 17·18·30 Джесбенд. 20·30 „Деміч“ опера.

Будапешт (550) 12·10 Дзвони з університетської церкви. 19·00 Концерт циганської капелі. 20·30 Веселий вечір.

Москва (1481). 15·30 Концерт рос. музики. 19·3 дл 0 Весела муз. авдиція села. 22·55 Кремлівські куранти.

Харків (1304). 17·00 Камеральний концерт. 9·00 Концерт під дир. Поліфірова.

Варшава (1411,7). 18·00 Камеральний концерт. 20·30 Концерт (твори Чайковського).

Краків (312,8). 16·30 17 Авдиція для молоді і дітей.

Познань (334,8) 20·30—21·30 Фортепяновий речітал Ґертруди Конатковської.

Кошиці (263). 12·00 Концерт оркестри. Концерт з Праги.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр під Дир. Івана Когутяка:

Рівне:

Четвер 11. VII. „Кума Марта“. 69 1-1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПЛАТИМО високі ціни за золото, бриляити і перли Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жорж), вул. Академічна ч. 2. — Оцінка безплатно. 13 6 59—?

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецизійні продаю за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 186-?

УНЕВАЖНЮЮ згублену військову книжочку, виставлену через П. К. У. Львів-місто на назвиська Д-р Корнель Вацук. 2335 3—3

ЛІЖКО кухонне 13 зол. Сіткове 40. Скринкове тапіцероване 50. Умивальні 5. Дротяні Вкладки 27. Матерацп 3 подушки 30 зол. **Волосінні** 75. **Отомани** гобелінові 55. Канапи розкладані 45. **Буфальки** розкладані 45. Ліжко мосяжне 200 золотих. **ЗАКС**, Лiндого 6. 425 3-6

УНЕВАЖНЮЮ згублену дня 1. VII. п. р. військову книжку, видану ПКУ. Коломия, на імя Микола Трачук с. Дмитра, ур. 20. IX. 1896 р. в Камінках малих, пов. Коломия. 57 3—3

ДО МАТУРИ приготовляю екстерністів на осінний речінець. Зголошення під „Матура“. 65 2—2

УНЕВАЖНЮЄТЬСЯ загублену військову книжочку видану через П. К. У. Рівне на імя: Захожого-Мурзи Івана уродженого в р. 1901. 78 1—3

МУЖЕСЬКЕ ФУТРО шопи, майже нове, окасійно до продажі. Оглядати можна в фірмі Петро Карпинка, Куркова ч. 11. 55 ? 4

УЧИТЕЛЬ одружиться з чесною і інтеліґентною панною до літ 25. — Письмо зі знимкою до Адміністрації „Діла“ під „Учитель“. 79 1 1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЛІЖКО полеве зване „Патент“ з матерацом, сіннє як найменше місця **30 зол.** На провінцію і сила по одержанню задатку. Фабрика **ЗАКС** Львів, вул. Ліндого 6. 42 3—6

Конкурс.

В гімназіях і учительських семінаріях „Рідної Школи“ є в льві посади для 2-х украіністів, 4 польоністів, 3 германістів, 3 класичних філольогів, 1 учителя педагогічних предметів (для семінарії) 2 для співу і гри на скрипці, 2 для рисунків, 3 учительок руханки 2 ручних робіт, 1 лікарки і 1 кваліфікованої учительки для школи вправ, евентуально 1 директора гімназії (на провінції). Подання вносити до кінця липня Львів, Ринок ч. 10/II. Нові кандидати мають до подання долучити крім свідоцтв поручуюче письмо від якоїнебудь народньої установи. — **Головна Управа „Рідної Школи“.** 74 2—2

ШКЛО віконне, інспектове, орнаментове, дахове з дротяною сіткою. **Зеркала і шліфовані шиби**, найдешевше в точних вимірах.

— Гуртівня шкла і фабрика зеркал —

І. ОСТЕРМАН Львів, Ягайлонська 11 а. Тел. 17-57. 30 3—7

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 6.

432 **Пересвітлення Рентґеном.** 7-?

Конкурс.

Гр. кат. Комітет парохіяльний в Чорткові оголошує отсим конкурс на виконання плянів і кошторису будови церкви міської, величавої, стилевої, обчисленої на 3. до 4 000 осіб.

Потрібні ситуаційні пляни парцелі і условини подасть зголошуючимся до конкурсу гр.-кат. Уряд парохіяльний в Чорткові.

Виконання проєктів довільне, а речінець їх надіслання найдальше до ?. вересня 1929 р.

Проєкт буде розгляданий комітетом будови за прибранням знатоків.

Автор принятого і затвердженого через власти проєкту одержить від Парохіяльного Комітету в Чорткові доручення розроблення пляну за винагородженням 100 долярів.

Неприняті проєкти будуть негайно повернені.

Комітет Парохіяльний в Чорткові.

67 ?-1

Ширіть наш часопис!

УГНОЇ ШТУЧНІ

ТОМАСИНА
СУПЕРФОСФАТ
АЗОТНЯК

Соли потасові крайві і заграничні
Салітра вапнина
Нітрофос - салітра хорівськ.
Салітра чилійська
сірчан амону
ВАПНО НА УГНІЙ
Успулюн найлучша насінна заправа.
ТОЧНА ДОСТАВА
Догідні услівя кредиту

Йосиф Каррах
ЛЬВІВ, КОСТЮШКА 18.

Поучення і цінники — даром і оплачено. 76 1—1

Надзвичайні Загальні Збори Акціонарів Земельного Банку Гіпотечного Спілки Акційної у Львові.

Відбудуться дня 16. серпня 1929. о год. 17. в льокали Банку у Львові вул. Словацького 14.

Порядок нарад: 1) Зміна § 9. статута з причини підвижки основного капіталу. 2) Вибір 10 членів Надзірної Ради. 3) Основання відділів Банку у Весні по думці § 71.

Забирати голос на Зборах мають право ті акціонарі, котрі найпізнійше 14 днів перед Зборами зложать в Дирекції Земельного Банку Гіпотечного у Львові або в Українській Щадниці в Перемишлі приписану статутом кількість акцій враз з незапалими купонами. Управнення до вступу на Збори будуть видані легітимації (§§ 65, 67 і 69 статута).

П. Т. Акціонарі, котрі не відібрали ще своїх акцій, — оскільки захочуть взяти участь в Загальних Зборах, — зводять о тім повідомити Дирекцію Банку подаючи свій адрес, щоби на час видати їм леґітимації на Збори.

Надзірна Рада Банку.

81 1—1

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10.